

ХРИСТО ФОТЕВ
ПОЩАЛЬОНЪТ НА
ЩАСТИЕТО

chitanka.info

*Понякога животът ми престава
да се завръща и да заминава.
Поняка животът ми престава
да ме събира и да ме раздава.
Живота ми понякога престава да ме отделя и да ме
сродява*

*с дървета, с птици, с хора. И тогава,
когато е най-страшното, тогава
той — пътя във душата ми изгрява,
изправя се и тръгва със такава
усмивка, че луната избледнява,
и всичко избледнява,
и всичко избледнява —
засиява
в усмивката му цялата планета...
И аз отново тръгвам в песента
с момичетата, с тънките момчета —
най-хубавите на света.
Вий помните ли името ми? Помня,
че всички ние бяхме с имена.
Но аз не помня тежестта огромна
на тъмнина, тъга и светлина...
Не помня на лицата ни чертите,
на думите ни сините искри.
Най-близките не помня, най-добрите,
най-светлите, най-първите дори.
Не се сърдете вий. Какво да правя?
Аз ще забравя малките неща.
Но няма никога да ви забравя —
най-хубавите на света.
Аз няма да забравя песента ви,
с която вий вървяхте призори.
Как неусетно пътя се изправи —
единственият може би...
Вий гледахте как той се устремява*

*и блясъка на бледите звезди
ръцете си на млечния подава
и той целува вашите следи...
И после си отидохме. Престана
да съществува нашата тръба.
Но в планината пътя си остана,
за да споделя простата съдба
на всичките си братя по зебята.
И нашата съдба да сподели.
Той не напусна никога селата,
а цялвата земя обиколи.
Вървяхме ний и той в нощта вървеше.
С нас падаше и с нас сега върви.
С най-силния в Добруджа ореше —
заплиташе се в острите треви.
С най-нежния той свиреше във Прага
и струните му радваха града.
В Австралия с най-смешния избяга —
в нощта под евкалиптите рида.
И ме разтърсва с тъмните си тръпки.
И аз мълча под своите стихове.
И ще умра от стъпки, стъпки, стъпки...
А никакви далечни гласове:
Вода — крееща някъде във тъмното.
Вода — крееща някъде от стръмното.
Вода — и аз отново съм
най-малкия, отново най-любимия.
Отново се катеря на пътеката
във сянката дълбока на дърветата.
Джуджетата отново ми се смееха
и гущерите името ми пееха.
А гласовете бавно приближаваха,
издигаха се и полека падаха
върху ми и изчезваха джуджетата
и гущерите, птиците, дърветата...
И ме изпълва грижата — огромната —
да издържа, да не изпусна стомната.*

Да занеса на викащите стомната...
Да заблести в ръцете им бронизирани
подобна на сърцата стилизирани,
подобна на сърцата по дърветата,
изрязвани несръчно от момчетата.
Вий помните ли? Няма да забравя
последния от дните ни... Деня
внезапно ме събуди със такава
невероятна пътна тишина...
Защо не ме събудихте? Аз помня
в очите ми небето натежа.
И се пробуди веселата стомна
в сърцето ми, което възмъжа.
Изострено — лицето ми разкъса
блуждаещите горски ветрове
и аз се втурнах по пътеката
към вашите далечни гласове.
Момичетата първи ме видяха.
Най-близкото смутено се засмя.
И ми подаде пъстрата уплаха,
купчината на първите писма
в последния от дните ни. Мълчаха
момичетата в странния покой.
И думите в дланта ми оживяха —
о, скъпи мой, любими, мили мой...
И полетяха тежките дървета
насреща ми със птича лекота.
Очакваха ме тънките момчета —
най-хубавите на света.
Аз бягах да им отнеса писмата
по-бързо и с такава бързина
тъй бягах, че подминах планината
и се намерих в друга планина.
Пробягах с нозете неуморни
тринадесет зелени планини,
тринадесет години и любими
тринадесет разплакани жени...

*Най-после се превиха уморени
големите ми прашни колена...
Докоснах се със пръсти изумени —
наоколо ми беше тъмнина.
— Къде съм аз?
И виждам се във кръчма,
под никаква луна луминесцентна
с купчина нераздадени писма.
И отново скочам във трамваите
и мисля си дали ще ме познаете.
Отново ще крещя по телефоните,
по домофоните, по микрофоните...
В заводите ще вляза в кабинетите,
зад оксижените и зад предметите,
на портиерите ще стъпча марките
и ще прегазя бързо секретарките,
ще ви намеря и ще съм най-силния,
най-малкия отново, най-любимия...
С хиляда ключове да са заключени
и с хиляда кучета закучени
вратите на сърцата ви и къщите,
ще вляза аз преди да се намръщите
и ще ви търся с весели усилия
по име и презиме и фамилия...*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.